

Ahmet Ümit

A szerelem illúzió

A kocsiban két ember ült. Ceren és Cihan. Cihan vezetett, Ceren pedig figyelte a fiatal férfit. Habár csak néhány órát lesznek egymástól külön, máris annyira hiányolta, mintha napokig nem látnák egymást. Cihan az itt-ott foltozott aszfaltutat figyelte, amely a házak között húzódott, de tudta, hogy a lány nézi. Néha oldalra fordult és ránézett, vadonatúj szerelemmel és még nem halványuló izgalommal. Megérkeztek. Ahogy a kocsi megállt a kórház előtt, Ceren nem bírta tovább, és szorosán átölelte Cihant. A fiatal férfi is teljes testével ölelte Cerent, egy ideig így maradtak. Majd Cihan kicsit elhúzódott, és megcsókolta Ceren homlokát. A lánynak ez nem volt elég, az ajkát is csókra nyújtotta türelmetlenül. Cihan nem utasította vissza a lányt, és olyan finoman csókolta meg az odatartott ajkat, mintha tartana tőle, hogy fájdalmat okoz. De Ceren mintha akarta volna, hogy fájjon, Cihan alsó ajkát ajkai közé vette, és szenvedéllyel csókolta. Cihan nem késlekedett viszonzni ezt a vággyal teli csókot. Magukról megfeledkezve elvesztek egymás szájában, és talán tovább is folytatták volna, ha a mögöttük lévő autó sofőrje nem dudál rájuk keményen. A duda hangja a két szerelmezt felriasztotta. Szétrebbentek. Cihan hátrafordult a mögöttük álló sofőrhöz:

– Jól van, na, jól van. Türelem! – De azért félrehúzódott. A kocsi sofőrje a fejét dühösen csóválva gyorsan elhajtott mellettük. Cihan pedig sejtette, hogy szidja őket, ezért az öklét rázva utánakiáltott a távolodó kocsinak:

– Marha!

– Ne is törődj velem, életem! – nyugtatta Ceren. Megragadta a fiatal férfi kezét, amely még a levegőben volt. A tenyere közé fogta, és gyengéden megcsókolta. – Érdemes ezen felhúzni magad?

– Talán itt a világvége, ha vár egy kicsit? – motyogta Cihan, de kezdett megnyugodni. A lány nézte a még mindig a tenyerei közt nyugvó kezét. Cihannak legjobban a kezét szerette. Persze, szerette a szemét is, amely fedett helyen barna, szabad ég alatt zöld színű, a békés tengerre emlékeztető, világosbarna haját is... De a keze az más. Gondolkodás nélkül meg tudná adni magát ezeknek az erős, formás kezeknek hosszú ujjakkal. Ahogy számtalanszor meg is tette, minden megbánás nélkül, élvezetek között vonaglóan. Egy pillanatig elképzelte, ahogy ezek a kezek újra a testén vándorolnak. Elmélázott, teste felforrósodott, szíve izgatottan vert, de nem tartott sokáig, éber álmodozását szerelme hangja szertefoszlatta:

– Mennem kell, pszichiátertől, különben Tamer tanár úr nagyon mérges lesz.

Cihannak igaza van, mennie kell. De nem mulasztott el még egy apró csókot adni a férfi szájára. Tekintete ismét Cihan jobb kezére siklott, ezt a gyönyörű kezét még egyszer megcsókolta. Azután gyorsan kinyitotta az ajtót és kiszállt, ha még tovább vár, talán képtelen lesz rá. Miután kiszállt, nem indult el rögtön. Állt az ajtó mellett, és egy pillanatig még nézte szerelmét, az pedig őt. Ugyanazzal a vággyal, szenvedéllyel és szerelemmel... Majd Cihan azzal a szép, erős kezével búcsút intett, és beindította az autót. Ceren még akkor sem

indult el azonnal, amikor a kocsi elhajtott. Egy darabig csak nézett távolodó szerelme után. Hirtelen eszébe jutott, hogy késésben van, összekapta magát és futott a kórházba.

Bent Tamer professzor szigorú arccal fogadta:

– Hol voltál? – Rendesen leszidta, lehetőséget sem adva Cerennek a magyarázatra. – A társaid már a szobákban vannak, csak te maradtál.

– Rendben, Tanár úr, már megyek is. Hányas szoba?...

– Hetes. Szegény ember már biztos vár.

– Bocsánat – felelte Ceren, és elindult a hetes felé.

Nem volt nehéz megtalálni a hetes szobát, az első emeleti, gyógyszerszagú folyosó végén volt. Bűnbánó arccal kinyitotta az ajtót, és belépett. De hiábavaló volt a büntudata, mert senki nem volt a szobában. Egy percig nem tudta mit tegyen, ránézett a szoba egyetlen ablakára, amelyet rácsok takartak, az ütött-kopott asztalra, előtte és mögötte egy-egy szék állt, az asztalon egy vízzel teli kancsó és két üres pohár. Menjen oda és üljön le? És mi van, ha rossz szobába jött? Nem, Tamer tanár úr a hetes szobát mondta. Talán tévedett. Épp mikor már elhatározta, hogy kimegy és megkérdezi a tanárát, nyílt az ajtó. Egy férfi lépett be, mögötte az ápolónő.

– Már itt van? – kérdezte az ápolónő. – Ne haragudjon, de be kellett járnom a kórtermeket, azért késtünk...

– Semmi gond – felelte Ceren, még mindig állt. Hirtelen úgy érezte magát, mint egy házigazda. – Parancsoljon... – mondta.

Az ápolónő nem vette magára, a férfihoz fordult:

– Menj oda – mondta –, ülj le arra a székre.

A férfi bánatosan, kíváncsian, de még inkább szégyenlősen nézett hatalmas gesztenyebarna szemével. Habár tavasz volt, olcsó, kék sapkát viselt, amely széles homlokának a felét eltakarta. A férfi kezeit elől szoroson összekulcsolva, félénk léptekkel közeledett a székhez. Mivel nem volt benne biztos, hogy Ceren kezét fog-e vele, nem akart kezét nyújtani. Azonban Ceren úgy gondolta, ezt kell tennie, ezért a kezét nyújtotta a férfinak. Tamer tanár úr is mondta, hogy a kommunikáció fontos. A férfi szeméből a felé nyújtott kéz láttán eltűnt a szomorúság és a szégyenlősség is, arcán gyermeki mosoly jelent meg. Ceren kinyújtott kezét sietősen, talán kicsit esetlenül is, megszorította.

– Parancsoljon, üljön le – mondta Ceren.

A férfi leült, kezét a térdére tette, fejét enyhén oldalra döntötte. Az ápolónő Cerenhez fordult:

– Akkor én megyek. Ha szüksége van rám, a szobámban vagyok a folyosó elején.

– Rendben, köszönöm – válaszolta Ceren.

Az ápolónő kiment, Ceren pedig leült az asztal mögötti székre. Elővette a jegyzetfüzetét és tollát, az előtte heverő vizsgálati lapra feljegyezte a szükséges adatokat. Amikor felemelte a fejét, éppen a férfi szemébe nézett. A férfi rögtön elkapta a tekintetét.

– Nos – szólt Ceren, miközben mosolyogni próbált. – Én Ceren Narmanli vagyok.

A férfi megtörtén nézte Cerent, de a nevét nem mondta meg. Ceren kénytelen volt nyíltan megkérdezni:

- Megmondaná a nevét?
- Muhsin – felelte a férfi. – Muhsin Uysal.*

Ceren, miután leírta a nevet, a férfira nézett. Ő próbált mosolyogni, de nem sikerült. Ceren sem mosolygott. Félt, hogy a férfi félreértheti. Tamer tanár úr mindig azt mondja, hogy világosan meg kell húzni a beteggel való kapcsolat határait.

- Nos, Muhsin úr, elmesélné röviden az életét? – kérte Ceren.

– Elmesélem – felelte Muhsin, de valahogy nem akarózott elkezdenie. Barna szeme szorongva összeszűkül.

– Nos? – mondta Ceren. A férfi még kényelmetlenebbül érezte magát. Hűvös verejték borította el... Ceren nem akarta kényszeríteni, türelmesen várt, végül a férfi felbátorodva megszólalt:

- Izé, a háta mögötti ablak... Kinyitná az ablakot?

Ceren figyelmesen nézte a férfit...

- Jól van?

- Jól, jól vagyok... Egy kis levegőre van szükségem.

– Mátis nyitom – azzal Ceren felállt. Teljesen kitérte a mögötte lévő ablakot. Rögtön hűvös, friss levegő áramlott a szobába.

Muhsin percekig mélyen szívta magába a hús levegőt, mintha oxigén nélkül maradt volna a víz alatt. Mikor jobban érezte magát, megszólalt:

- Köszönöm.

– Szívesen – felelte Ceren. – Nekem is jobb így. Itt bent kevés a levegő. – Ismét az előtte heverő papírra nézett.

- Arra kértem, hogy meséljen magáról... – A férfi arca újra elsötétült.

– Ha szeretné – folytatta Ceren segítően –, kérdéseket teszek fel, talán úgy könnyebben válaszol.

Nem tűnt el teljesen a szorongás a férfi arcáról, de szemében reménytelen fény jelent meg.

- Válaszolok... – felelte.

- Szóval, Muhsin úr, mikor és hol született?

- 1969-ben Keşanban.

- Az általános iskolát hol végezte?

– Keşanban tanultam, a Köztársaság Általános Iskolában. Közvetlenül a házunk mögötti utcában volt. Gyalog mentem és jöttem, az első nap apám vitt el. Nagyon féltem. Az iskolának hatalmas kertje volt, a gyerekeken fekete köpeny, a tanárok mogorvák. Haza akartam menni apámmal. De apám azonnal megragadott a fülemnél fogva. Azt mondta, ha nem járok iskolába, összetöri a csontjaimat. Amikor kicsi voltam, apám sokat vert. Nagyon féltem tőle. Ha azt mondta, maradnom kell, hát maradtam. A kert sarkában sírdogáltam. Aztán hozzászoktam... Barátaim is lettek... Aztán a tanár megkedvelt. Nagyon szépen írtam. Matekból gyenge voltam, de nagyon szépen írtam...

- Az általános iskola után?...

– Az általános iskola után a tanár behívatta apámat. „A gyerek szépen rajzol, küldd művészeti iskolába. Jó műszaki rajzoló lesz belőle” – mondta neki. Mondott még egy csomó dolgot. Apám csak hallgatta, mit mond a tanár. Bó-

* Az Uysal név jelentése: szelid, jámbor

logatott: „Rendben, elküldjük” – mondta, de nem így lett. Fikret mester mellé adott inasnak.

– Ki ez a Fikret mester?

– Fikret mester... – ismételte Muhsin. Mintha meglepődött volna azon, hogy Ceren nem ismeri. Csodálkozása nem tartott sokáig, azonnal válaszolt a kérdésre.

– Fikret mester Keşan legjobb szabója volt. Egy nap útközben találkoztunk vele apámmal. Akkor még az általánosban negyedik osztályos voltam. Fikret mester a kezemre nézett. „Ebből a gyerekből jó szabó lenne. Add mellém.” Apám meghallgatta Fikret mestert. Bólintott. „Rendben, elküldöm” – mondta. Az iskola után Fikret mesterhez küldött...

Miközben Muhsin mesélt, Ceren tekintete a kezére vándorolt. Összerezcent. Mintha a szerelme kezét látná. A férfi keze pont olyan gyönyörű volt, akár a szerelméé. Sima, akár a gyertyák a gyertyatartóban, hosszú ujjakkal, erőteljes, de nem durva tenyér, sem vastag, sem vékony csukló, tökéletes harmóniában a kéz többi részével... Ha tehette volna, percekig nézte volna ezeket a kezeket. De Muhsin hangja felrázta mélázásából.

– Vízet, ihatok egy kis vizet? A gyógyszer, amit szedek, kiszárít.

– Persze, parancsoljon – szólt Ceren.

Muhsin felállt, ügyetlen mozdulattal felemelte a kancsót és megtöltötte a poharat. Zajosan, szürcsölve kiitta a vizet. Míg ivott, Ceren még mindig a kezét figyelte. Addig nézte, amíg Muhsin le nem rakta a poharat az asztalra és vissza nem ült a székére. Amint leült, Ceren elszakította tekintetét a kezéről, és megkérdezte:

– Azután Fikret mesternél mi történt?

– Nem történt semmi! Kitanultam a szabóságot. A kezem ráállt, előbb segéd lettem, aztán mester...

Ceren tekintete megint Muhsin kezére vándorolt volna, de talán hogy ezt megakadályozza, megkérdezte:

– Mesterként nem akart saját üzletet nyitni?

– Nem – felelte. – Hogyan lehetne a katonaság előtt saját üzletet nyitni? Meg aztán Fikret mester mit szólt volna? Üzletet nem nyitottam, de annyi idős lettem, hogy bevonultam katonának... – megtorpant. Nem tudta eldönteni, miről meséljen. Jobb kezét a bal tenyerébe vette, és megállás nélkül szorongatta.

– Szóval bevonult katonának – szólt Ceren. – És milyen volt a katonaság?

– A katonaság jó volt... A társaim néha fecsegőnek csúfoltak, de a katonaság jó volt. Ott aztán megvarrtam az ország fészékeit, foszlásait. A társaim kedveltek. Volt ott egy őrmester... Kara őrmester... Na, ő nem szeretett. Miért, azt nem tudom, de nem szeretett. Egyszer a többi őrmesterrel együtt iszonyúan megverték. Ráadásul a hálóterem közepén, mindenki szeme láttára... Összeestem és elájultam. A gyengélkedőn tértem magamhoz. Volt ott egy nagyon jó orvos főhadnagy. Megkérdezte, mi történt velem.

„Leestem a priccsről”, mondtam.

„Ne hazudj, megverték!”

„Nem, parancsnok. Leestem a priccsről.”

„Ne félj, tegyél panaszt. Támogatlak”, mondta.

„Én nem teszek panaszt senkire – feleltem. – Az orvos főhadnagy elmegy, és ha panaszt tennék Kara őrmester megint megveretne a hálóterem közepén.” Nem tettem panaszt. Az orvos főhadnagy jó ember volt. Gyógyszert adott ne-

kem, meg kenőcsöt. A sebeim gyógyultak, de a fejemben valami nem stimmelt. Az orvos főhadnagy hívatta Kara őrmestert, beszélt vele. Kara őrmester soha többet nem ért hozzám... De a fejemben a tompaság nem jött helyre. Az orvos beszélt a parancsnokkal. „Muhsin nincs jól, szereljük le”, mondta.

A parancsnokom nem engedte. „Levegőváltás kell neki, küldjük el, hadd pihenjen, aztán jöjjön vissza”, mondta.

A főhadnagy nem hagyta annyiban a dolgot. „Ez a gyerek nincs jó állapotban, szereljük le”, eróskodott.

Ekkor a parancsnokom orvosi bizottsági szakvéleményt kért. Az orvos elküldött a kórházba. A bizottság elé küldtek. A bizottság megnézett. Egymás között beszélgettek. Én nem tudom, miről beszéltek. Aztán újra rám néztek. Egy hét múlva leszereltek...

Muhsin váratlanul elhallgatott. Barna tekintete élettelené vált, összegörnyedt, nyakát behúzta.

– És a katonaság után? – kérdezte Ceren, visszakanyarodva a témához.

– A katonaság után – tért magához Muhsin –, a katonaság után visszamentem Keşanba. Muszáj volt. Gülsüm várt.

– Gülsüm? Ő ki?

A férfi elfordította a tekintetét, mielőtt válaszolt, nyelt egyet.

– Gülsüm a feleségem volt... – mondta végül.

– Hogyhogy? Mielőtt bevonult, megnősült?

– Nem, utána. Mielőtt bevonultam, megegyeztünk. Várta, hogy visszatérjek.

– Hogy ismerkedtek meg?

Muhsin megint elhallgatott. Elkezdett nézelődni, mintha a szavak, amiket keres, a szobában lennének valahol elrejtve, és meg akarná találni őket. Amikor pillantása találkozott Cerenével, megszólalt:

– Az utcán – válaszolta. – Nem azon az utcán, ahol a házuk volt, hanem ahol Fikret mester üzlete állt. Az ő házuk Fikret mester üzletével szemben volt. Ahogy jártam-keltem az utcán, megpillantottam őt. Ő is engem... Aztán elkezdett kiállni az ablakhoz, én meg olyan helyre ültem az üzletben, ahonnan láttam az ablakát. Így ismerkedtünk meg...

Ahogy befejezte a beszédet, ártatlan kifejezés jelent meg Muhsin arcán. Cerennek tetszett a férfi története.

– Gülsüm szép volt? – kérdezte.

Muhsin elpirult, mint egy fiatal lány.

– Szép volt – motyogta. – A haja hennával festve, mézszínű szeme volt, és vékony, magas termete...

– Mondta neki, hogy szép?

Muhsin egész arcán szégyenlős mosoly terült szét, kimutatva fogatlan ínyét.

– Mondtam hát...

– És ő mit mondott?

– Azt mondta, hazudok, de nem azért, mert nem hitte el, tudta magáról, hogy szép. Tudta, ezért is akarta hallani. Azt mondta, hazudok, hogy még egyszer mondjam.

– Ő is jóképűnek találta magát?

– Nem tudom, valószínűleg igen. – A pillantása a kezére esett. Csillogó szemét Cerenre emelte, és kinyújtotta a kezét.

– A kezemet szerette a legjobban. „Olyan szép a kezed... Milyen meleg a kezed” – mondogatta... – Milyen erős a kezed. Ahogy a kezed az arcomhoz ér, a fáradtságom elmúlik”, azt is mondta: „elmúlik a fejfájásom tőle”. Gülsümnek gyakran fáj a feje, de ahogy hozzáértem, elmúlt. Gülsüm megcsókolta a kezemet, és azt mondta: „az életemet tenném ezekbe a kezekbe”.

Ceren csodálkozva bámulta Muhsin arcát. Alig hitte el, hogy egy másik nő egy másik férfinak ugyanazokat mondta, amiket ő gondolt Cihannal kapcsolatban.

– És azután mi történt? – kérdezte kíváncsian. – Mikor házasodtak össze?

– Mikor visszatértem a katonaságtól – felelte a férfi. – Fikret mester megkérte Gülsüm kezét számomra. A családja az elején nem egyezett bele. De amikor Gülsüm kijelentette, hogy rajtam kívül nem megy máshoz, akkor nem szóltak egy szót sem... Összeházasodtunk...

Ceren ajkán nyugodt, széles mosoly jelent meg. Odavolt a boldog szerelmi történetekért.

– Lettek gyerekeik? – kérdezte.

– Lettek – felelte Muhsin. – Még abban az évben, amikor összeházasodtunk ikreink születtek.

– Ráadásul ikrek. Lányok vagy fiúk?

– Lányok. Nagyon hasonlítottak az anyjukra.

– Most hány évesek?

Muhsin félrefordult, fejét lehorgasztotta. „Valami rosszat mondtam?” – gondolta Ceren. Nem erőltette a dolgot.

– Utána megnyitotta a saját üzletét?

Muhsin félénksége elmúlt.

– Meg. Ha Fikret mester nem halt volna meg, nem nyithattam volna. Ahogy meghalt, megnyitottam. Bárcsak ne tettem volna! Nem sikerült. Minden elromlott. A régi ügyfelek nem jöttek. Nem tudtam dolgozni. Az ikrek iskolába mentek. Végül bezártam az üzletet, és elmentem egy konfekcióüzembe dolgozni. Nehezen, de megéltünk, legalább boldogok voltunk... Amíg Hüsmen szemet nem vetett a feleségemre.

– Ki az a Hüsmen?

– Ki lenne? A háziurunk.

– A feleségére vetett szemet?

– Igen... De nem törődtem vele. Azt mondtam, Gülsüm más férfit észre sem vesz rajtam kívül. Vagy ha igen, Gülsüm becsületes, más férfira rá sem néz...

Muhsin tekintetén átsiklott egy sötét felhő.

– Mégis ránézett? – kérdezte Ceren.

Muhsin nagyot sóhajtott.

– Az ember kapzsi teremtmény – mondta. – Én szegény voltam, Hüsmen meg gazdag. Gülsüm őt választotta. Ha csak választott volna, jó lett volna. Ha azt mondja: „nézd, téged már nem szeretlek, elmegyek Hüsmennel”, elfogadom. Mit tehetnék? Megszeretett mást, elengedem. De nem mondta.

Muhsin ismét elhallgatott, a fejét lehajtotta, szemét a kezére függesztette.

– És mit csinált? – Ceren kénytelen volt megkérdezni.

– Mit csinált volna? – emelte fel a fejét Muhsin. – Azzal a kopasz Hüsmennel összefogva tervezgetni kezdték, hogy öljenek meg. Engem és a lányainkat...

Ceren megdöbbsent.

– Komolyan mondja?

– Persze hogy komolyan. Hallottam éjszakánként a suttogásukat. Hüsmen kezdett türelmetlen lenni.

„Most már elég, hagyd el, gyere hozzám.”

Gülsüm higgadt volt. „Először meg kell ölnünk Muhsint. Én nem lehetek két férfival. Ha az egyik meghal, akkor fekszem a másik ágyába”, mondta.

– Nagyon furcsa, miért akarták megölni magát?

– Mert Gülsüm félt tőlem. Azt hitték, megakadályozom őket.

– Na és a gyerekek? Egy anya hogy gondolhat arra, hogy megöli a gyerekeit?

– Hüsmen ültette a fejébe a gondolatot. „Én csak téged akarok – mondta.

– Egy ember vagy három, a gyilkosság az gyilkosság.” Gülsüm először ellenállt: „a gyerekeket nem ölöm meg”, de az a kopasz becsapta, rábeszélte.

– Maga nem csinált semmit? Nem ment a rendőrségre?

– Elmentem, de nem hittek nekem. Hüsmen gazdag volt, mindenkit megvett. De én tudtam, hogy egy éjjel Hüsmen engem és a lányaimat is álmunkban meg fog ölni. Ezért éjszakánként nem aludtam. Úgy tettem, mint aki alszik, és vártam, hogy a feleségem beengedje a szeretőjét. De a férfi nem jött. Éjjelente nem aludtam, így nappal a munkahelyemen szunyókáltam. Végül a műhelyfőnök észrevette, és kidobott. Nem mondtam el Gülsümnek. Elindultam, mint aki munkába megy, és aludtam a parkban. Esténként pedig a szememet lehunyva vártam, hogy Hüsmen bejőjön a házba. Végül elérkezett a várt pillanat. Az áldozati ünnep első éjjele volt. Az ünnepi látogatásokat elvégeztük, hazatértünk. Nagyon fáradt voltam, de tudtam, hogy nem szabad aludnom. Mégsem tudtam megállni, elbóbiskoltam. Ahogy zajt hallottam, felébredtem, kinyitottam a szemem, és látom, hogy Gülsüm nincs az ágyban. Felkeltem, és láttam, hogy a külső ajtóhoz megy, én meg utána lopakodtam. A kapunál megszólalt: „Hüsmen, itt vagy?”

Előre megegyeztek, hogy azon az éjjelen végeznek velünk.

Hüsmen megszólalt az ajtón kívül: „Itt vagyok, nyisd ki az ajtót, hadd menjek be.”

Épp mikor Gülsüm kinyitotta volna az ajtót, előugrottam. A kezemet a torokára szorítottam. Gülsüm rémülten próbált kiabálni, hogy: „Hüsmen, siess!” Minél jobban kiabált, annál inkább szorítottam a nyakát... Erős kezem van, egy-két vergődés, és kilehelte a lelkét.

Ceren hátán felállt a szőr. A tekintete Muhsin kezére vándorolt. Egy darabig nézte azokat a formás kezeket hosszú ujjakkal, melyeket Gülsüm annyira szeretett, és amelyek a halálát okozták. A saját szerelmére, Cihanra gondolt. A felmerülő rossz gondolatokat rögtön elűzte. Hogy hasonlíthatja össze? Cihan ilyet sosem tenne. De mennyire gyönyörű mindkettőjük keze, és hogy hasonló egymásra! Amíg Ceren ezen töprengett, Muhsin már nem érezte kényszernek a beszédet, élvezettel folytatta az elbeszélést. Már nyoma sem volt a tekintetében szegénylősségnek, vagy az arcán meggyötörtségnek.

– Hüsmen az ajtó előtt vergődött. Ahogy Gülsüm elhallgatott, a konyhába rohantam, felkaptam egy kést. Visszamentem, kinyitottam az ajtót, előttem állt az az ember, aki tönkretette a családukat... Szúrtam, ahol értem...

– És a gyerekek? – nyelt egy nagyot Ceren. – Ők mit csináltak?

Muhsin keserűen rázta a fejét.

– Ne is kérdezze! – felelte Muhsin. A szeme megtelt könnyel... – A gyerekeim... A lányaim nem hallottak semmit, mivel ez a zsarnok nőszemély már az előző estén megmérgezte őket. Rögtön rohantam a kórházba, de túl késő volt. Nem menthettem meg őket...

Muhsinnak folytak a könnyei. Ceren teljesen összeomlott, nézte a férfit. Papír zsebkendőt vett ki a táskájából, és Muhsinnak nyújtotta. A férfi elvette a zsebkendőt és letörölte a könnyeit.

– Borzasztó dolgokat élt meg – szólt Ceren. – Isten mentsen meg mindenkit az ilyentől, még jó, hogy kibírta...

– Nem bírtam ki, doktornő. Kibillantem az egyensúlyomból.

– Az ön helyében bárki kibillant volna az egyensúlyából.

– Így van, ugye?

Muhsin felszárított szempillái alól nézett Cerenre. Szívgva megkérdezte:

– Akkor miért nem engednek ki? Miért tartanak itt? Rendszeresen szedem a gyógyszereimet. Megteszem, amit mondanak. Miért nem engednek ki?

– Nem tudom, de meg fogom tudni. Megígérem, hogy amiben csak tudok, segítek.

– Köszönöm – mondta Muhsin. – Én egyébként szeretem az orvosokat. Az orvos főhadnagy is jó ember volt, maga is az.

Ahogy Ceren kijött a szobából, látta, hogy a többi pszichiáterhallgató is befejezve a betegekkel a találkozt, megérkezett a terembe. Még a hallottak hatása alatt volt, próbált elvegyülni társai közt, amikor Tamer tanár úr bukkant fel előtte.

– Na, milyen volt a konzultáció?

– Érdekes beteggel találkoztam, de mintha már jobban lenne...

Tamer tanár úr arcán meglepetés látszódott.

– Mintha már jobban lenne? A hetes szobában voltál, ugye? – majd a kezében lévő mappában kezdett keresgélni. Miután megtalálta, amit keresett, megkérdezte: – A beteg neve Muhsin Uysal?

– Igen, rendkívül jámbor, mint a vezetékneve. Mély depresszió esett át, de most már jól van...

Tamer tanár úr elolvasta az előtt lévő oldalt: „szóval jobban van, mi?” – motyogta. A hangján gúny érződött. Ceren nem értette, mit akar ezzel a tanára. Tamer tanár úr átnyújtotta a kezében lévő papírokat Cerennek.

– Tessék, nézd meg a gyógyult beteg állapotát – mondta.

Ceren átvette az aktát, miközben arra gondolt, hogy erre semmi szükség, hiszen a férfi mindent elmondott. De nem akarta a tanár urat megharagítani, ezért úgy tett, ahogy mondta. Félrehúzódott egy sarokba, és állva belenézett a kezében tartott papírokba. Az aktában ez állt:

Muhsin Uysal. Egykor nagy szerelemmel szeretett feleségét és ikerlányait megfojtotta. A felső szinten lakó háztulajdonost, aki a zajra a segítségükre sietett, megkéselte. Úgy vélte, a ház tulajdonosának szerelmi viszonya volt a feleségével, a lányai pedig apjukká fogadták őt. Ezért úgy gondolta, hogy meg akarják ölni. Valójában sem a feleségének nem volt viszonya, sem pedig a gyerekei nem akarták a háztulajdonost apának szólítani. Az átélt események csak Muhsin Uysal elméjében léteztek. Muhsin Uysal paranoid skizofrén.

Ceren álltában megszédült. Hogy el ne essen, lerogyott a legközelebbi székre. Percekig kellett ülnie, hogy magához térjen. Amikor felállt, hányingere

lett. Nehezen eljutott a mosdóba. Ott hányni kezdett. Ettől egy kicsit jobban lett. Megmosta az arcát, a halántékát benedvesítette. Mire visszatért, mindenki szedelőzködött és távozni készült. Tamer tanár úr ismét hozzálépett.

– Mi történt? Nagyon sápadt vagy.

Nem, nem ugratta, tényleg úgy tűnt, aggódik Cerenért.

– Semmi baj, Tanár úr – mondta Ceren. – Nem reggeliztem...

– Biztos leesett a vérnyomásod, igyál egy sós joghurtot... – Búcsúzáskor még visszafordult, mintha akkor jutott volna eszébe: – Mielőtt elfelejtem, a beszámolót holnapra kérem.

– Rendben, Tanár úr – felelte Ceren. Abban a pillanatban csörögni kezdett a telefonja. Megnézte, Cihan kereste. Hirtelen nem tudta, mit tegyen. Nem lehet, hogy nem veszi fel.

– Halló, Cihan... Nem érzem jól magam, elhalaszthatnánk a találkozót?

Cihan aggódni kezdett.

– Mi történt, életem? Valami baj van?

– Valószínűleg leesett a vérnyomásom... Hazamegyek pihenni.

– Itt vagyok közel a kórházhoz, elviszlek.

– Nem, nem... – szölt Ceren. – Nem szeretném. Magam megyek.

Annyira határozottan mondta, hogy Cihan nem erősködött.

– Ahogy akarod – felelte.

– Jobb lesz így – mondta Ceren, azzal lerakta a telefont. Ismét szédülni kezdett. Lerogyott egy székre. Egy ápoló meglátta, és hozott neki vizet. Megitta. Ahogy jobban érezte magát, elindult. Amíg a kijárat felé tartott, azt hajtogatta: ez egy véletlen, csak egy véletlen. Ettől megnyugodott. Ahogy kilépett a kórházból, meglátta Cihan. A fiú annak ellenére, hogy kérte, ne jöjjön érte, aggódott, és eljött, hogy elvigye. Egy pillanatra megörült. De ahogy Cihan integetni kezdett azzal a gyönyörű kezével, hogy jelezze: 'itt vagyok', a hányinger ismét megjelent. Hogy lehet, hogy a szerelme keze ennyire hasonlít annak a gyilkosnak a kezére? Cihannak fogalma sem volt a történekről, csak integetett tovább. Ceren megállt. „Ez már nem lehet véletlen – futott át az agyán. – Ez egy jel.” Mély pánikhullám öntötte el a testét. Hirtelen rémület fogta el, cselekedetei következményére nem is gondolva, visszarohant a kórházba. Cihan semmit sem értett Ceren viselkedéséből, döbbenten ült a kocsiban.

Biacsi Mónika fordítása

Ahmet Ümit (1960) 1983-ban végzett a Marmara Egyetemen államigazgatási szakon. A nyolcvanas évekbeli aktív politizálás után az irodalom felé fordult. 1989 óta megjelent egy verseskötete, több novelláskötete és számos krimije. A modern török krimi irodalom legjelentősebb alakja, történeteit átszővi a politika és a történelem. Műveire jellemző a szinte thrillerbe hajló feszültségkeltés. Népszerű regényeit számos európai nyelvre lefordították. *Az ördög a részletekben rejlik* című novelláskötetét meg is filmesítették.